

En Frelser, Kristus, Herren

Hyrderne blev grebet af stor frygt, da Herrens herlighed strålede om dem, men engelen sagde til dem: »Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!«

Vi kan ikke sige, hvor meget hyrderne fattede af disse ord, men vi kan sige, at vi selv kun har fattet lidet af dem. De er udtømmeligt rige, thi de sammenfatter hele Bibelens budskab i sig, så sandt både Det Gamle og Det nye Testamente forkynder Kristus!

Lad os ved hjælp af de tre første vers i *Hebræerbrevet* være stille for engelens jubelbudskab med bøn om, at vi må kunne høre, hvad han forkynder.

Hyrderne vidste, at Gud fordum mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne. De tilhørte det folk, hvem Guds ord var betroet. Disse fattige hyrder havde uendeligt meget mere end kejser Augustus i Rom, thi de havde *Abraham* og *Moses* og *Samuel* og *David* og *Elias* og *Elisa* og *Esajas* og *Jeremias* og *Ezekiel* og alle de andre profeter. Men nu forkyndte engelen dem, at alt det, som profeterne talte om, var sket, thi der var født dem en *Frelser*, og han var *Kristus* (Messias), *Herren*!

Hans herligheds afglans

Herrens herlighed strålede om hyrderne på *Betlehems* marker. Gud viste dem dermed en nåde, som kun er blevet ganske få i menneskehedens historie til del. Disse små hyrder kan slet ikke sammenlignes med *Moses*, den største af alle i Det gamle Testamente, men de fik lov til at opleve, hvad han så inderligt begærede, da han bad: »Lad mig dog skue din herlighed« (2. Mos. 33,18 flg.), og Gud svarede: »Jeg vil lade al min rigdom drage forbi dig og ud-råbe HERRENS navn foran dig, thi jeg viser nåde mod hvem jeg vil, og barmhjer-tighed mod hvem jeg vil.«

Og HERREN gik forbi ham og råbte: »HERREN, HERREN, Gud, som er barmh-jertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed« (34,6).

Nu var *han* født, der var Guds herligheds afglans! Mon hyrderne kunne se det, da de fandt *Maria* og *Josef* tillige med *barnet*, som lå i krybben? Der var jo ingen jordisk herlighed – nej, der var noget uendeligt herligere her var *tidens fylde* – her var *Guds søn*, født af en kvinde – her var *Frelseren*!

Mange år senere skrev apostelen *Johannes*: »Vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra

Faderen, fuld af nåde og sandhed« (Johs. 1,14). Alt hvad der blev udråbt, da HERREN gik forbi *Moses*, så de i *Jesus*. I ham var Guds herlighed synlig for enhver, der havde øjne at se med.

Allerherligst kom Herrens herlighed til udtryk, da han hang på et kors i usigelig smerte, thi her åbenbarede han, hvad det vil sige, at Gud er nådig, samtidig med at han straffer den skyldige (2. Mos. 34,6-7). Det er sandelig en *smertefyldt* nåde – noget af den kunne hyrderne allerede se i stalden, hvor Frelseren lå i en krybbe!

Hans væsens udtrykte billede

Vor Herre *Jesus* sagde engang: »Jeg er sagtomodig og ydmyg af hjertet« (Matt. 11,29). Er det Guds væsen? Jeg troede, Gud var hellig! Ja, Han er hellig i sagtomodighed og ydmyghed, ellers havde han for længst tilintetgjort menneskeheden med al dens synd og ugudelighed.

Johannes siger: »Gud er kærlighed« (1. Johs. 4,8 og 16). Kærlighed er altså Guds væsen, og du ser den udtrykt i vor Herre *Jesus*. Men du må ikke gå ud fra, at du ved, hvad kærlighed er, thi da går du vild. Du må derimod gå ud fra, at kun *Kristus* ved det, så går du ikke vild. Han venter ikke på, at vi skal vise os værdige til hans kærlighed, men forliger os med Gud, medens vi endnu var hans fjender (Rom. 5,10). Han tager med andre ord initiativet til at vise os sin kærlighed, før vi har den ringeste interesse i ham. Og han nøjes ikke med kærlige ord, der skulle overtale os til at vise ham en vis imødekommehed, men giver sig hen i skam og vanære og en forbryderagtig død på et kors for vor skyld. Han er sandelig sagtomodig og ydmyg af hjertet, thi han ydmyger sig under vor skændsel og tager den på sig, for at vi må gå fri.

Sådan er Guds væsen – Gud, der er hellig og forfærdelig! Denne herlighed og denne ydmyghed og sagtomodighed oplevede hyrderne allerede hin nat, da Herrens herlighed omstrålede dem og de senere så barnet liggende svøbt i en krybbe! Han var sandelig steget ned til jordens de lave egne!

Ved hvem Han har skabt verden

Dette kunne hyrderne næppe se, da de fandt barnet, men det blev senere åbenbaret apostlene. Da *Jesus* blev født hin nat, var det »Ordet, der blev kød og tog bolig iblandt os«, det Ord, der var i begyndelsen, og var hos Gud, ja var Gud – det Ord, ved hvilket alt er blevet til (Johs. 1,14 og 1-3).

Dette lille spædbarn i krybben er *verdens skaber*! Hvem kan fatte det! Ingen kan se hans vælde, thi han er jo hjælpeløs! Ingen kan fatte, at dette lille menneske tillige er Gud. Han er og forbliver *Guds hemmelighed* (Kol. 2,2) og *Guds frygtens hemmelighed* (1. Tim. 3,16), som kun troen kan gribe, thi han er tanken alt for stor. Således er han også *Troens hemmelighed* (1. Tim. 3,9).

Han talte engang, og så skete det; han bød, og så stod det der (Salme 33,9).

Han er den usynlige Guds billede, førstefødt forud for al skabningen; thi i Ham skabtes alt i Himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, hvad enten det er tronengle eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til Ham (Kol. 1,15-16).

Af Ham og ved Ham og til Ham er alt; Ham tilhører æren i evighed (Rom. 11,36).

Engelen kaldte ham *Herren* – en dag skal i *Jesu* navn hvert knæ bøje sig i Himmel og på jord og under jorden, og hver tunge skal bekende til Gud Faders ære: *Jesus Kristus er Herre* (Fil. 2,10-11).

Hvad hyrderne næppe kunne fatte hin nat, er åbenbaret os i Guds hellige ord – men hvor meget beherskes vi af så mægtig en åbenbaring?

Bærer alt med sit mægtige ord

Hebræerbrevets forfatter forkynder os, at *Kristus* ikke blot er *Skaber* af alt, men også *Opretholderen* af alt – han »bærer alt med sit mægtige ord.«

Det, vi kalder *naturlovene*, er ikke evige love, thi de er blevet til ved hans ord. Han har sagt, at så længe jorden står, skal sæd og høst, kulde og hede, sommer og vinter, dag og nat ikke ophøre (1. Mos. 8,22), således holder han dem oppe – men den dag, han: siger: »Hør op!« da er det forbi med disse »naturlove«.

Der falder ikke en spurv til jorden uden Guds vilje, og der sker ikke en ulykke i staden, uden at Han står bag. Vore dage er talte, før en eneste af dem blev til, og han holder dem oppe. Alt er *ved Ham*.

Han er al tings Herre. Derfor gjorde Han vand til vin og bespiste fem tusinde med nogle få brød og fisk. Han stillede stormen på søen med et ord og helbredte de uhelbredelige. En nat kom Han vandrende på søen og viste, at alt uden undtagelse er ham underlagt og lyder ham.

Alt dette forstod hyrderne næppe hin nat, men det kan være, at de i deres hjerter oplevede noget af glæden ved at blive *holdt oppe* af Guds ord. Herren havde jo

kundgjort dem det forunderlige, der var sket, og de fortalte barnets forældre alt, hvad der var *blevet sagt* til dem om dette barn (Lukas 2,15 og 17). Ordet om barnet fyldte dem – det ord er et *mægtigt* ord, der bærer enhver, der hører det!

At blive båret af dette ord – at erfare, at fra dag til dag bærer han vore byrder – at blive holdt oppe indtil vor sidste dag hernede – alt dette er vor store forret – og mon ikke hyrderne oplevede noget af dette? Det tror jeg.

Fuldbragt renselse for vore synder

Englende sagde: »Eder er i dag en *Frelser* født i Davids by« (Lukas 2,11). Før han blev født, blev det tilkendegivet Josef, at »ham skal du give navnet Jesus; thi han skal frelse sit folk *fra dets synder*« (Matt. 1,21).

Nu siger Hebræerbrevet, at han har fuldbragt renselse for vore synder, og forkynder os dermed, at frelsen er fuldbragt for tid og evighed!

»Fuldbragt!« – sådan lød det fra den korsfæstede mands dødblege læber. Nu var det ført igennem – nu var frelsen fuldført. Den var *fuldendt* – derfor forkynder Hebræerbrevet os det vidunderlige, at vi med dette vældige offer for bestandig er ført til *fuldendelse* (10,14).

Vi er rensed fra al vor synd – vor samvittighed er ikke mere tynget – vi er

rensed fra en ond samvittighed – ja, vor synd er *bortskaffet* ved hans offer (9,26).

Det kunne blod af offerdyr ikke udvirke, men Jesu blod renses os, ja har rensed os fra *al* synd, *enhver* synd, *bevidst* synd som *ubevidst* synd, *forsættelig* synd som *uforsættelig* synd, *synd i tanke*, *ord og gerning*, ja rensed os fra *alt i vort liv*, *som ikke udsprang af tro*, thi det var og er synd (Rom. 14,23).

Det var sandelig en *Frelser*, der blev født dem og os hin nat i Davids by. Men ingen uden Gud vidste da, hvad frelsen skulle koste Ham, der lå i krybben. Og ingen af os forstår det til fulde.

Men vi kan bede Gud om nåde til at fatte mere af den smertens vej, Han måtte gå til ende for at frelse os.

Taget sæde ved Majestætens højre hånd i det høje

Ham har Gud højt ophøjet! Ham har Gud gjort til Kristus og Herren! Han opvakte ham fra de døde og satte ham ved sin højre hånd i den himmelske verden, højt over alle magter og myndigheder og kræfter og herskere og hvert navn, der nævnes kan, ikke blot i denne verden, men også i den kommende; ja alt lagde Han under hans fødder (Efes. 1,20-22).

Han er sandelig Herren – og denne Herre er vor ypperstepræst, der altid træder frem for Gud til vort bedste, idet han altid går i forbøn for os!

Derfor kalder hans børn ham ikke blot Jesus, men *Herre* Jesus!

Derfor frygter de intet, thi deres Herre er Herre over alt og alle.

Derfor taler de i hans navn – beder i hans navn – virker i hans navn – og derfor tilbeder de ham uafladeligt!

Han er Kristus, Herren! Han er menneskehedens uindskrænkede Herre, historiens Herre – endnu kan det ikke ses – men snart, snart skal det ses og mærkes endog af hans fjender, thi Gud

har indsat ham som arving til alle ting

og snart tiltræder han sin arv for øjnene af alverden, thi denne Herre kommer igen, således som han har sagt!

Han kommer i kraft og megen herlighed.

Da lægges hans fjender som en skammel for hans fødder!

Da skal vi se ham, som han er, og blive ham lige!

Sandelig, eder er i dag en *Frelser* født i Davids by, han er Kristus, Herren!

Hyrderne priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set, således som det var blevet sagt til dem – vi har endnu mere grund end de til at højlove, tilbede og prise Gud, thi nu er frelsen fuldbragt og vi ført til *fuldendelse* ved Jesu blodige offer – så lad os da fejre julen med lovsang, taksigelse og tilbedelse!

Navnet over alle navne

Hebræerbrevets forfatter siger, at det navn, Herren har arvet, er over englens (kap. 1,4), og i de følgende vers beskriver han derefter hans navn. Det er, som om han ikke kan udtale hans navn med eet ord.

min Søn

Det første, han siger om hans navn, er et citat af Salme 2: »Du er min Søn, jeg har født dig i dag« (Hebr. 1,5).

Om vi kunne fornemme Faderens stemme, når han siger således til vor Herre Jesus, da kunne vi fatte lidt af, at han har arvet et navn, der er højt over englens.

»Jeg vil være ham en Fader, og han skal være *min Søn*.« Han er altså Gud af Gud! Det er en del af hans navn – men dets storhed er skjult for os, indtil Helligånden åbenbarer den.

sin førstefødte

Og når Han igen lader sin førstefødte komme til jorderig, siger han: »Og alle Guds engle skal tilbede ham« (vers 6).

Således fortsætter Hebræerbrevets forfatter med at beskrive Jesu navn: *Guds førstefødte*.

Hvad betyder det?

Han er, som *Paulus* siger, førstefødt *forud for al skabningen* (Kol. 1,15) – han er før alt, og alt består ved ham.

Og han er førstefødt *af de døde* (Kol. 1,18), thi Gud opvakte ham fra de døde, og da var det, Han sagde: »Du er min Søn, jeg har født dig i dag« (Ap. G. 13,33).

Hans navn indeholder dette: »Jeg gør ham til førstefødt, *den største* blandt jordens konger; jeg bevarer for evigt min miskundhed imod ham, min pagt skal holdes ham troligt; jeg lader hans æt bestå for evigt, *hans trone, så længe Himlen er til*« (Salme 89,28-30).

Julenat i *Bellehems* stald fødte *Maria* sin søn, den *førstefødte*, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget.

Da fødtes han, hvis navn er større end englens. Maria og Josef vidste, at han skulle kaldes Jesus – men ingen havde nogen anelse om, hvor stort hans navn

skulle være.

Alle Guds engle skal *tilbede* ham – han er altså *Gud*, thi Gud opfordrer aldrig nogen til at tilbede nogen eller noget andet end den levende Gud!

o Gud

Det er tydeligt, at Hebræerbrevets forfatter ikke kan sætte Herrens navn på en formel; derfor fortsætter han med at beskrive det: Og medens han om englens siger: »Sine engle gør han til vinde og sine tjenere til ildslue«, siger han om Sønnen: »Din trone, *o Gud!* står i evighed fast« (Hebr. 1,7-8).

Gud tiltaler ham altså *o Gud!*

Hvordan kan han så fortsætte med at sige: »Du elskede ret og hadede uret, derfor salvede Gud, *din Gud* dig med glædens olie fremfor dine fæller« (vers 9)?

Han er Gud – og alligevel tales der om *hans* Gud!

Lad os ikke sige for meget! Vi får lov til at skue ind i Guddommen – vi kommer i hu, at vor Herre Jesus sagde: »Jeg farer op til *min* Fader og jeres Fader, og til *min*

Gud og jeres Gud« (Johs. 20,17).

Han er Gud – af Gud – og han underordnede sig Faderen og blev et menneske – et menneske, der sagde: »Min Gud...« og et menneske, til hvem det blev sagt: »Gud, din Gud...«

o Gud! må vi udbryde – men udtale hans navn, mon vi formår det?

o Herre

Hebræerbrevet fortsætter: »Og i begyndelsen har du, *o Herre*, lagt jordens grundvold...« (vers 10).

O Gud – o Herre! Det er også en del af hans navn, som er såre ophøjet. Han er skabningens Herre, thi han lagde jordens grundvold fast, og himlene er hans hænders værk!

Hvilken Herre! Ud af intet skabte han himmel og jord, idet han sagde: »Bliv!« og det blev, som han sagde.

Husk, han er hellig, og helligt hans navn!

du

Så lyder der et mægtigt *du* – du *består* (vers 11) – du *er den samme* (vers 12).

Som en kappe skal du rulle himlene sammen, som en klædning skal de skiftes, men du er den samme, og dine år får aldrig ende!

Her er han, som vi får lov at sige *du*

til, skønt hans år aldrig får ende i modsætning til alle andre, som vi også siger du til!

Jesus Kristus er i går og i dag og til evig tid den samme (13,8).

Han er *Sønnen* – han er *den førstefødte* – han er *Gud* – han er Herre – han er det altbestemmende og altbeherskende *du* – sådan har Hebræerbrevet beskrevet hans navn – og nu rejser vi spørgsmålet: kender vi hans navn, og kan vi udtale det?

Navnet

Han ydmygede sig selv og blev lydlig til døden, ja døden på et kors. Derfor har også Gud højt ophøjet ham og skænket ham *navnet over alle navne*, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig i Himmel og på jord og under jorden, og hver tunge skal bekende til Faderens ære: Jesus Kristus er Herre (Filip. 2,8-10).

Gud har skænket ham navnet over alle navne – men kender vi det navn?

Hertil må vi svare: Nej, vi kan ikke udtale det! Det er for helligt. Ligesom ingen kan tåle at se Gud, kan ingen udtale hans navn.

Moses spurgte ham engang om hans navn, og Han svarede: »Jeg er den, jeg er!« Og han sagde: »Således skal du sige til israelitterne: JEG ER har sendt mig til eder« (2. Mos. 3,14).

Guds navn kan ingen udtale det er for helligt – det er guddommeligt – men det navn har Gud skænket mennesket Jesus fra Nazaret – og det giver dig en påmindelse om, at Jesus er HERREN!

Hebræerbrevets forfatter brugte mange vers til at forkynde os, at det navn, Jesus har arvet, er over englenes, og han åbenbarede os, hvad dette navn indeholder – men han kunne ikke sætte det på en formel – og han kunne ikke udtale navnet det er nemlig NAVNET OVER ALLE NAVNE!

Således er Jesus Gud og bærer Guds udsigelige navn – glem ikke det – og deltag ikke i det misbrug af Jesu navn, som store dele af kristenheden gør sig skyldige i, når de tarveliggør og populariserer det med deres gyselige sang.

Måske var det klogt at tøve med at tage hans navn på vore læber et stykke tid. Husk, han er hellig – og helligt hans navn!

Husk det, når vi *samles* i det Navn!

Husk det, når vi *beder* i det Navn!

Husk det, når du gør *alt* i det Navn!

Kristus er Guds hemmelighed (Kol. 2,2) – hans navn er Guds hemmelighed – lovet være Gud for hvert glimt, Han ved sin Ånd skænker os af Kristus og hans Navn!

Jeg vil lade al min rigdom drage forbi dig!

Da Jesus på sin sidste vandring op til Jerusalem nærmede sig Jeriko, sad der en blind mand ved vejen og tiggede.

Sådan ville vi beskrive denne situation – men Lukas siger: »Og *det skete*, da han nærmede sig Jeriko, sad der en blind mand ved vejen og tiggede« (18,35).

Vi kender alle ordene »det skete« fra juleevangeliet: »Men *det skete* i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus...« (2,1 – se også 2,6 og 15).

De to små ord har som så meget andet i evangelierne deres rod i Det gamle Testamente, nemlig i Salme 33, hvor det om HERREN siges, at »han taledes, så *skete det*« (vers 9).

Når Lukas gang på gang anvender disse ord, giver han dermed til kende, at det er Gud den Almægtige, der lader det ske. Her er ikke tale om tilfældigheder, men om Guds gerning!

Den blinde mand sad der ikke tilfældigvis – ej heller som sædvanligt – nej, han sad der, fordi Gud havde bestemt det.

Bag meget, der ser tilfældigt ud, lader Gud os i sin nåde se hans hånd, der styrer alt.

Blind ved Jeriko

Jeriko var den by, mennesker havde genopbygget, skønt Guds forbandelse hvilede over den. Under kong *Akab* opbyggede *Hiel* byen; efter det ord, HERREN havde talt ved Josua, Nuns søn, kostede det ham hans førstefødte *Abiram* at lægge grunden og hans yngste søn *Segub* at sætte dens portfløje ind (1. Kong. 16,34).

Den blinde, der sad og tiggede, var ikke blindfødt – han havde engang kunnet se, men havde mistet sit syn – og vi spørger om årsagen til, at det var sket?

Vi ved det ikke – men Bibelen har undertiden en hemmelighedsfuld, antydningssvis måde at sige noget på – og man spørger sig selv, om han, der engang kunne se, havde mistet sit syn, fordi han havde involveret sig i foretagender af samme art som Hiels genopbygning af Jeriko i trods mod Herrens vilje.

I så fald er han et billede på mangfoldige kristne, der engang kunne se, men ikke kan det mere, fordi de letsindigt indlod sig på noget, Herren havde advaret imod.

Det er måske at presse teksten – derfor skal ingen uden videre lade sig overbevise

af disse betragtninger.

Hans tilstand var ynkelig – men da han hørte en skare drage forbi, spurgte han, hvad det var, og svaret, han fik, var ikke: »En mængde mennesker er på vej til Jerusalem,« men: »Jesus fra Nazaret går forbi!«

Bag dette svar fornemmer vi også, at »det skete« – thi der ligger meget mere i disse få ord, end de, der udtalte dem, forstod.

går forbi

Jesus er Guds herligheds afglans (Hebr. 1,3). Da han *gik forbi* den blinde mand, var det Guds herlighed, der drog forbi ham.

Det var der ikke mange, der kunne se, thi der var ingen jordisk herlighed. Det er tvivlsomt, om apostlene på dette tidspunkt kunne se det.

Men den blinde mand – tænk, han kunne »se« det! Derfor råbte han: »Jesus, du *Davids søn*...« Han så, skønt hans fysiske øje ikke kunne se, at her var *Israels konge, Frelseren, hvis trone står fast til evig tid* (1. Krøn. 17,11-14).

I sin blindhed fornemmede han, at i

Jesus fra Nazaret drog Guds herlighed og al hans rigdom forbi ham, og Guds navn blev udråbt foran ham (2. Mos. 33,18-34,7). Nu fornemmede han i sit hjerte, at Gud er *barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed*.

Derfor kendte denne blinde mand Herren Jesus bedre end de mange i skaren, der kun kendte Herren efter kødet, og derfor kaldte han ham før nogen anden i Lukas-evangeliet for »du Davids søn!«

Og han vidste, at Gud viser nåde imod *hvem han vil*, og barmhjertighed imod *hvem han vil* (2. Mos. 34, 19), og at han ikke havde noget som helst krav på Guds nåde, derfor bad han: »...forbarm dig over mig!«

de, der gik foran

Nu viser det sig, at de mest ivrige i skaren, nemlig de, der gik foran Herren, var blinde i modsætning til den blinde, der havde »set« Herrens herlighed gå forbi – thi de, der gik foran, truede ad ham, for at han skulle tie!

Mage til ukendskab til Herren skal man lede længe efter – nej, det skal man ikke – det præger faktisk enhver, der går foran Herren, thi det er ingen kaldet til (bortset fra Johannes Døberen).

Disse ivrige tilhængere af Herren havde travlt med at få Herren til Jerusalem, hvor han så skulle overtage kongedømmet og forløse Israel. Sådan var deres tanke – og den var jo storslået! Og nu havde de som så mange andre inddraget Herren i deres flotte planer og var overbeviste om, at at han var indforstået hermed.

Og en blind tigger ved vejen skulle i hvert fald ikke forsinke dem i deres »tjeneste« og store forehavende!

De var blinde for Herrens herlighed, der er fuld af nåde og barmhjertighed og langmodighed og trofasthed. De ville, at Herren bogstaveligt skulle gå forbi denne blinde tigger, men Herren *gik forbi* ham for at åbenbare ham sin herlighed! »Og det skete« – men hvad der skete, var de, der gik foran Herren, blinde for, medens den blinde »så« det!

Vi er ikke kaldet til at gå foran Herren, men til at følge efter ham. Går vi foran ham, er det et tegn på, at vi kun kender ham overfladisk og er blinde for hans væsens herlighed.

han råbte endnu meget stærkere

Den blinde mand havde imidlertid fornemmet så meget af Herrens herlighed, at han ikke lod sig standse af deres trusler.

Det er trist at tænke på, at de, der ivrer mest på at fremme Herrens sag, således som de opfatter den, kan gøre det så svært for de oprigtige af hjertet at nå helt frem

til Ham.

Den blinde råbte *endnu meget stærkere* og minder os således om enken, der ikke gav op over for den uretfærdige dommer.

»Du Davids søn, forbarm dig over mig!« Sådan lød hans endnu meget stærkere råb. Har man mødt noget af Guds herlighed i Herren Jesus, giver man aldrig op, men overvinder enhver hindring. Man lader sig end ikke hindre af Jesu egne tilhængere, hvor svært de end kan gøre det, og hvor fordrejet de end repræsenterer ham.

Tænk, de tillod sig at svare på Jesu vegne – og deres svar var en trussel, altså en barsk afvisning! Den blinde havde ikke bedt dem om noget, men råbt til Jesus og bedt ham om at forbarme sig! Og så mente de, der gik foran Herren, at det hørte med til deres »tjeneste« at true ad ham! Deres blindhed var total, men selv ville de uden tvivl sige: »Er vi måske blinde?«

Da stod Jesus stille og bød

Herren har altid tid til dem, der kender ham – og det gjorde den blinde, thi Herrens herlighed var gået forbi ham, og han havde »set« den.

De, der gik foran Herren, led nu et afgørende nederlag – men om de lærte noget deraf, ved vi ikke. Herren bød nemlig, at den blinde skulle føres til ham. Han gik ikke selv hen til ham, men udstedte en guddommelig befaling som alle, også de, der havde truet ad den blinde, var omfattet af. Dermed tilkendegav han, at alt og alle måtte tjene den blinde mand, der havde »set« hans herlighed og kaldet ham ved rette navn: »du Davids søn!«

Herren stod stille! Han samler al sin nåde og barmhjertighed og langmodighed, al sin visdom og kraft, kort sagt: al sin *rigdom* om denne ene mand – og da han var kommet hen til ham, spurgte han ham: »Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?«

Den blinde, der ikke var blindfødt, men havde mistet sit syn, svarede: »Herre, lad mig få mit syn igen!«

Intet værre kan næsten tænkes end at miste sit syn – og allerværst er det, om man selv er skyld i tabet. Den blinde havde i årevis lidt under det uoprettelige tab – men så var Herrens herlighed, den usynlige, som intet menneske kan tåle at se, draget forbi ham i Jesus fra Nazaret, og dermed var det uoprettelige ikke mere uopretteligt, thi Herrens herlighed er hans rigdom på barmhjertighed, nåde, langmodighed og trofasthed!

Den blinde sagde altså: »Herre, genopret det uoprettelige for mig!«

Og det gjorde Herren!

Sådan er han!

Bliv seende! din tro har frelst dig!

Straks fik han sit syn igen, og han gik ikke foran Herren, men *fulgte* ham, thi han kendte ham og han priste Gud!

Hvor fik han sin tro fra? Kan en blind, der har mistet sit syn, muligvis selvfor skyldt, virkelig få en sådan tro?

Ja, men han kan ikke selv frembringe den. Han sidder jo i mørke og er tynget af det uoprettelige.

Engang kunne han se – det erindrings tydeligt og med vemod – men nu omhyller mørket ham. Og i mørket findes ingen tro.

Nej, men Jesus fra Nazaret gik forbi! Med ham drog Herrens herlighed forbi, og den lyste helt ind i hans mørke og fortvivlelse. Det var solopgangen fra det høje, der besøgte ham og skinnede for ham, der sad i mørke og dødens skygge, og ledte hans fødder ind på fredens vej (Lukas 2,78-79).

Og dermed blev troen skænket ham, den tro, som Herren kaldte for »din tro!«

Vort behov

Hav ikke for travlt med at gøre noget for Herren! Se til, at du ikke i kødelig begejstring går foran ham, thi da lærer du ham ikke at kende, som han er.

Vort største behov er at »se« eller »skue« hans herlighed, så vi med apostelen kan sige: »Vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.«

Det kunne den blinde sige. Lad os ikke være alt for sikre på, at vi ser i hvert fald tydeligt! De, der mente det, fik ikke hans herlighed at se.

Nej – mon ikke vi snarere skulle erkende, at »vi famler langs væggen som blinde, vi famler, som savned vi øjne, vi snubler ved middag som ved skumring, er som døde i vor kraftigste alder« (Esajas 59,10), thi sådan beskrev Guds ord engang Guds folk – og beskrivelsen er ikke blot fortid, men nutid!

Intet giver os vort syn tilbage, hverken mere aktivitet, nye ideer eller alt det andet, der præger dem, der går foran Herren. Men et glimt af Guds herlighed på Jesu åsyn – et øjeblik, hvor Herren står stille og lader evigheden forbinde sig med tiden – en guddommelig befaling, der understreger hans Majestæt og almagt – det, det alene giver os både vort syn og vor første kærlighed igen!

Lad os anråbe Gud om i sin langmodighed at skænke os det i disse stille juledage!

Retfærdighed, afholdenhed og den kommende dom

Feliks var landshøvding den tid, Paulus blev holdt i varetægtsfængsel i *Kæsarea*.

Han havde lejlighed til at høre en advokat ved navn *Tertullus* og derefter apostelen. Deres optræden havde gjort et dybt indtryk på ham, d.v.s. Tertullus havde ved sin smiger (Ap. G. 24,3) og Paulus ved sin mangel på samme (vers 10) gjort det klart for ham, hvor værdig og frygtløs en sanddru mand som apostelen er i modsætning til ordgyderen Tertullus.

Apostelen havde sagt, at han *altid øvede sig i at have en uskadet samvittighed for Gud og mennesker* (vers 16) – og det havde stukket landshøvdingen i hjertet, thi han kunne se, at Paulus ikke overdrev og benyttede sig af teatraliske manøvrer, men var ærlig helt igennem. Noget sådant havde han aldrig hørt før – en sådan mand havde han aldrig før haft til forhør.

Feliks udsatte sagen (vers 22) – men han kunne ikke glemme apostelens ord og det indtryk, denne renfærdige mand havde gjort på ham, derfor lod han ham kalde til sig efter et par dages forløb for at høre mere om troen på Kristus.

Ved sin optræden under retshandlingen havde apostelen skaffet sig en anledning til at vidne udførligt for selveste landshøvdingen. Vor optræden i kritiske situationer, når vi er under pres, kan være afgørende for, om vi får lejlighed til at forkynde Kristus eller ej.

Hvad sagde Paulus nu til ham? Det er værd at vide.

Retfærdighed

Han talte ikke blot om *retfærdiggørelse*, men udtømmende om *retfærdighed*. Feliks var hedning, men hans hustru *Drusilla* var jødinde (vers 24), og han vidste ret god besked om *Vejen* (vers 22).

Som hedning havde han Guds lov mere eller mindre tydeligt indskrevet i sit hjerte – som ægtemand til en jødinde kendte han loven, som den var skrevet hos jøderne – og som ret godt bekendt med *Vejen* vidste han om Jesu korsdød og opstandelse (i hvert fald som noget, Jesu disciple var overbeviste om).

Der hvilede således et ikke ringe ansvar på ham. Det blev ikke mindre af, at han som landshøvding havde mange menneskers skæbne i sine hænder og som dommer skulle afgøre retssager menneskene imellem.

Hvordan havde han forvaltet sit betydelige ansvar? Hvad sagde hans samvittighed ham. Anklagede den ham, eller godkendte den hans hidtidigeandel? Eller

havde han døvet sin samvittighed og bragt den til tavshed?

Nu trådte Paulus frem og forkyndte *retfærdighed*, d.v.s. Guds fordring til ethvert menneske. Ligesom apostelen ikke smigrede Feliks under forhøret, pakkede han heller ikke nu sandheden ind i søde ord, men lod saltet virke som salt.

Retfærdighed – det er et frygteligt ord, når Helligånden tager det i anvendelse på et syndigt og selvisk og pengeært menneske som Feliks.

Paulus forkyndte som altid Kristus – thi han åbenbarer Guds retfærdighed eller retfærdigheden fra Gud i hele dens fylde.

Han malede Kristus for øje som korsfæstet – og han kaldte dermed til omvendelse og tro!

Og så forkyndte han troens og Åndens frugt, som er *retfærdighed*, fred og glæde i Helligånden, og kaldte dermed Feliks og Drusilla til et absolut brud med deres hidtidige liv i uretfærdighed og selviskhed.

Paulus talte ikke sentimentalt og romantisk om retfærdighed, men sandt, heligt og evangelisk.

Afholdenhed

Han understregede det med at indprente dem, at det liv, de hidtil havde levet i overflod og nydelse, ikke kunne forenes med en vandring i tro på den opstandne Herre.

Han sagde ikke, at de absolut måtte forlade deres høje embede med alle dens materielle fordele, men han forkyndte dem, at Kristus som deres Herre ville sætte dem i stand til ikke at ligge under for nogen fristelse eller nydelse, så at de ikke skulle være kødets trælle.

Afholdenhed – et herligt ord, når man tager imod det i tro og taknemmelighed – men ellers et gyseligt ord!

Afholdenhed *i* alt, ubetinget alt, så intet får magten over vor vilje – og afholdenhed *fra* alt, der besmitter legeme og ånd!

At holde sig fra utugt, mammondyrkelse, venskab med verden og enhver fristelse – det fordrer Den Hellige – og det skænker han os gennem evangeliet. Derfor siger han: »Omvend jer!«

Der kommer jo en dag, da enhver skal aflægge regnskab for Gud!

Den kommende dom

Der kommer en opstandelse både af retfærdige og uretfærdige (vers 15). Det havde Paulus sagt allerede under retshandlingen, nu uddybede han det og lod Feliks forstå, at han skulle møde den levende

Gud, der har magt til at kaste ham i helvede, hvis han fremturede i sin synd.

Hvad enten Feliks ville vide af det eller ej, skulle han træde frem for Ham, der dømmer til frelse eller fortabelse.

Paulus havde talt om retfærdighed – nu talte han om dommen – den ville blive retfærdig – alt, hvad Feliks havde forbrudt – al hans synd ville komme frem i lyset – hans svig, hans ondskab, hans nederdrægtighed – alt, hvad han havde forbrudt ville blive afsløret, og han ville blive dømt derefter – Gud er retfærdig!

Men der var frelse at få, hvis han ville komme frem i Lyset nu, thi den opstandne Herre var rede til at tage imod ham og rense ham for al synd!

Øjeblikket

Nu var øjeblikket kommet, da Feliks måtte træffe den beslutning, der for tid og evighed afgjorde, om han lod sig frelse fra fortabelsen eller forblev i den.

Han blev *forfærdet* ved Paulus' ord. Det var Guds sandhed, der rystede hans sjæl. Det var således Guds nåde imod ham. Jorden ligesom skjælv under ham. Aldrig havde han oplevet et sådant øjeblik. Den romerske statholder skælvede i sit indre.

Nu havde han det ligesom fangevogteren i *Filippi*, men i modsætning til denne og andre, der var blevet ramt i deres inderste, udbrød han ikke: »Hvad skal jeg gøre for at blive frelst« (kap. 16,30), men veg uden om afgørelsen og udbrød: »Gå for denne gang; når jeg får tid, vil jeg lade dig kalde« (24,25).

Han blev i fortabelsen, i løggen, i synden, i satans greb.

Hvad var det, der holdt ham trælbundet i synden? Alt tyder på, at det var *pengenes magt* over ham, thi han håbede samtidig på, at Paulus ville give ham penge – altså at Paulus ville bestikke ham til at give sig fri!

Han lod oftere Paulus hente og samtalede med ham, men frelsesøjeblikket var forpasset og kom ikke mere igen. Han blev ikke mere forfærdet. Evigheden berørte ikke mere hans sjæl. Da to år var gået, blev han afløst af *Porkius Festus* og går ud af den bibelske historie som fortabt.

når jeg får tid

Feliks undskyldte sig med, at han ikke havde tid til at tale længere med Paulus. Der var en mand, der havde købt fem par okser, derfor havde han ikke tid til at komme – en anden havde købt sig en

mark, derfor havde han ikke tid – der var en, der havde taget sig en hustru, derfor havde han ikke tid!

Når Feliks og disse træder frem for Guds domstol, mon de så har mod til at sige: »Jeg havde desværre ikke tid«? og hvis de har frækhed nok dertil, kan vi være forvissede om, at dommeren intet hensyn tager til denne »undskyldning«.

Det er en fornærmelse af Majestæten

ikke at have tid, når han kalder. Den, som ikke har tid til Gud, når Gud kalder, må ikke tro, at Gud har tid til ham. Gud lader sig ikke spotte.

Feliks må høste, hvad han såede, da han ikke havde tid til at lade Gud tale ud med ham.

Han løj jo, da han sagde, at han ikke havde mere tid. De allerfleste, der undskylder sig med, at de desværre ikke har

tid, lyver. Er det alvorligt, at en hedning som Feliks lyver, da er det ikke mindre alvorligt, når kristne lyver. Vi har nemlig altid tid til, hvad der er Guds vilje.

Også i julen har vi tid til at gøre Guds vilje. Lad os lægge alle undskyldninger fra os!